

An abstract painting with a textured, expressive style. The background is a mix of dark, muted colors like brown, grey, and black, with a large, bright, warm-toned area in the center-right that resembles a glowing figure or a burst of light. The overall mood is dramatic and intense.

ဗျူး
ကလောင်ခွဲ
ဗျူး
ရင်ကွဲဂီတ

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

လူကြီးတွေနံဘေးမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ထိုင်ရင်း ရှေ့ဆက်ရင်ဆို င်ဖြတ်သန်းရမယ့် ဘဝ ခရီးအတွက် မနောဖြူ ရင်မောနေရသည်။ ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေစွန့်ပစ်ခဲ့သည့် ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်နှာငယ်ခဲ့ရပေ မယ့် မွေးစားဖခင် ဦးကျော်ဇင်အရိပ်အောက်မှာ မနော အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ဦးကျော်ဇင်သည် ပဲ မနောရဲ့ အဖ၊ ဦးကျော်ဇင်ရဲ့ မိသားစုတွေသည် ပဲ မနောရဲ့ မိသားစု လေးဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့မိသည်။ ။

အခုတော့ ဖေဖေဦးကျော်ဇင် တိမ်းပါးသွားပြီဖြစ်သည်။ ။ သည် တော့မှ ပဲ မနောအပေါ်ထား သော သူတို့ လေသံတွေ ထွက်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။

“ဆက်ပြီး တာဝန်မယူနဲ့ မေမေ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်က နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေ ရှိတုန်းက စီးပွားရေးအခြေအနေက ကောင်းပေမယ့် နောက်ပိုင်းဆို မလွယ်ဘူး၊ မေမေ အသေ အချာ စဉ်းစား”

“မမကြီးပြောတာ မှန်တယ်မေမေ၊ ဘာမှ သွေးသားရင်းချာ တော်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

ဖေဖေဦးကျော်ဇင်ရဲ့ သားသမီးတွေက မနောကို အလိုမရှိမှန်း အ

သေအချာကို သိလိုက်ရ သည် ။ ဦးကျော်ဇင်ရှိစဉ်တုန်းက သူတို့ အားလုံး ဖခင်ကို ချစ်ကြောက်ရုံသေကြတာမို့ ပြောမထွက် ကြပေမယ့် အခုတော့ နှုတ်ကတောင် ပြောလာကြပြီ။

“အင်း သမီးတို့ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အမေလည်း ဆက်ပြီး တာဝန် မယူနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့် မိသားစုဝင်က နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

မေမေခိုင်ကပါ ယတိပြတ်ပြောလာသည် ။ မနော မျက်ရည်လေးဝဲရင်း အခန်းထဲမှာ အိပ်မ ပျော်ဘဲ ကြားခဲ့ရသော စကားတွေပါပဲ။

အဲဒီညက မနော ကျိတ်ငိုရင်း အရမ်းဝမ်းနည်းခံစားခဲ့ရသည် ။ မနောဘဝက ဘယ်အထိ ဆက်ပြီး ဆိုးရွားဦးမှာ လဲ မတွေးရဲပါ။

အခုချိန်မှာ ဖေဖေဦးကျော်ဇင်ကို တမ်းတနေလို့ လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ မနောကို သုံးနှစ် သမီးအရွယ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်။

သားသမီးလေးယောက်ရှိပေမယ့် မနောကိုလည်း တကယ့်သမီးရင်းချာလို ချစ်ခဲ့သည် ။ ထပ်တူဆိုတာထက်တောင် အရိပ်ကြည့်ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သော ဦးကျော်ဇင်မေတ္တာက ကြီးမားခဲ့သည် ။

မနောအထက်မှာ သမီးနှစ်ယောက်၊ အောက်မှာ သမီးတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက် ပိုင် ဆိုင်သော မိသားစုတာဝန်တွေကို ဖေဖေဦးကျော်ဇင်က ပြည့်စုံအောင် စီမံရှာဖွေကျွေးနိုင်ခဲ့သည် ။

ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ မန်နေဂျာဖြစ်သော ဦးကျော်ဇင် တိမ်းပါးပြီဆိုတော့ မနောကိုလည်း သူတို့ အလိုမရှိတော့တာ မမှားပါ။

မနောရဲ့ အသက်ပဲ တစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ။ ဘဝပေးအသိနဲ့ မနော စဉ်းစားတွေးတောနိုင် သော အသိဉာဏ်လည်း ပြည့်စုံနေပြီ။

မေမေခိုင်က သားသမီးလေးယောက်နှင့် မိသားစုဘဝကိုပဲ စဉ်းစား
တော့မည်ပေါ့။ မနောဖြူ ဆိုတာ ဘာမှ သွေးမတော်သားမစပ်သောသူ
တစ်ယောက်ပဲလေ။

မနောဖြူရဲ့ စားဝတ်နေရေးနှင့် တစ်ပိုင်းတစ်စပညာရေးကို တာဝန်
ဆက်ယူဖို့ ဆိုတာ မေမေ ခိုင်အတွက် ဝန်ပိုကြီးဖြစ်နေမှာ သေချာ၏။

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် မနော သည် မိသားစုလေးနဲ့ ပဲ ဆက်နေချင်၏။
ပြီးတော့ ကျေးဇူးတရား တွေအတွက် မနောက တတ်စွမ်းသလောက်
ပေးဆပ်ချင်သည် ။

လာမည့်နှစ်မှ အထက်တန်းကျောင်းတက်ရမည့် မနောရဲ့ စိတ်ကူး
ဆန္ဒတွေကို ထုတ်ပြော ဖို့ က လေထဲတိုက်ဆောက်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မ
ည်။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေခိုင်ရဲ့ စီမံချက်အတိုင်း မနော နှုတ်ဆိတ်နာ
ခံဖို့ ပဲ ရှိတော့သည် ။

“ဒေါ်တင်တင်ခိုင် ပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်၊ ဦးကျော်ဇင်မ
ရှိတော့ ကလေးတွေ တာဝန်က သိသာလာတာပေါ့၊ ဒီကလေးမလေးက
လည်း ကျောင်းသူအရွယ်ပဲရှိသေးတော့ တာဝန် မသေးဘူး”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက တရားမျှတစွာ စဉ်းစားကြသည် ။ လင်ယော
ကျားမရှိတော့သော မေမေခိုင်မှာ အကြီးဆုံးသမီးကပဲ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း
မို့ အလုပ်အကိုင် ဝင်ငွေရှိသည် ။

ဒုတိယသမီးက တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်ပဲရှိသေးသည် ။ တတိယသမီး
နှင့် အငယ်ဆုံးသားက အခုမှ အလယ်တန်းကျောင်းသားတွေပဲ ရှိသေး
၏။

“ကျွန်မဘက်က အတော်ကို အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ပါ။ မိသားစုတာဝန်တွေက မသေးတဲ့ အထဲ မှာ ဆက်ပြီးတာဝန်ယူဖို့ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါရင်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားဆန္ဒကို ပြောပါ။ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ မနောဖြူမှာ သူ့ဦးလေးအရင်းအချာ တစ်ယောက်ရှိနေတာပဲရှင်။ သူ့ဦးလေး လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးချင်ပါတယ်”

မေမေခိုင်ရည်ရွယ်တာ မနောဖြူရဲ့ ဦးလေးဝမ်းကွဲ ဦးသက်တင်ကို ဆိုတာ မနောသိပါသည်။ ။

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ။ ကိုကျော်ဇင်ကိုယ်တိုင်က ဒီလူ့ဆီက မွေးစားဖို့ ခေါ်လာတာ။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း ဒီလူ့အကြောင်း အမြဲပြောတယ်။ ခပ်ဆိုးဆိုးပါပဲ။ အရက်ကိုလည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တဲ့ သူ။ တူမဆိုပေမယ့် တာဝန်မယူချင်လို့ ကိုကျော်ဇင်က စောင့်ရှောက်မွေးစားခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက သဘောမကျစွာ ထောက်ပြပေမယ့် မေမေခိုင်ကတော့ အပြတ်ငြင်း သည်။ ။

“ဒါတော့ရှင် သူ့သွေးသားရင်းချာတောင် ဥပေက္ခာပြုမယ်ဆိုရင် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ ကျွန်မ တောင် သွေးမတော်သားမစပ် ဒီအရွယ်ထိတောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ။ သူ အခုတာဝန်ယူရမှာ လေး ငါးနှစ်ပေါ့။ နောက်ပိုင်းဆို သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်တည်နိုင်မှာ ပါ။ ကျွန်မမှာ က သားသမီးတွေ များ တော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်တာဝန်မယူနိုင်တာ အမှန်ပဲ”

ဒေါ်တင်တင်ခိုင်ဘက်က ပြောတာလည်း သဘာဝကျပါသည်။ ။ နော

က်ဆုံးတော့ မနောကိစ္စ ကို လူကြီးတွေ ခေါင်းညိတ်ရတော့သည်။ ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးမှာ ပါ။ ကိုကျော်ဇင်က တော်တော်စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းတဲ့ လူပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူများ အပူကို ကိုယ့်အပူအဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ် လွှဲပြောင်းယူခဲ့တာ”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက ဦးကျော်ဇင်ကို ချီးကျူးစကားဆိုကြသည်။ ။
မနောဖြူကိုကြည့်ကာ သူတို့ ခေါင်းရှုပ်နေကြတာလည်း သေချာသည်။ ။

လူကြီးတွေရှေ့မှောက်မှာ ပဲ တရားဝင်မွေးစားခဲ့သော ဦးကျော်ဇင် မရှိတော့ သူတို့ ပဲ ပြဿနာ ကို ဖြေရှင်းပေးရတော့မည်။

သည် လိုနှင့် မနောဖြူ မြောက်ဥက္ကလာဘက်က ရပ်ကွက်လေးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ။

*

အခန်း (၂)

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲဗျ၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ လေ”

မနောဖြူကို မြင်ကတည်းက ဦးလေးဦးသက်တင်က ခါးသီးစွာပဲ ငြင်းပါသည်။ ။

“ဒါတော့ ဦးသက်တင်ရယ် ခင်ဗျားက ကလေးနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ လေ၊ ဒေါ်တင်တင်ခိုင် မှာ က ကလေးလေးယောက်တာဝန်နဲ့ လေ”

“ဟာဗျာ ဘာတွေထပ်ရှုပ်လာကြတာလဲ၊ သူ့ကို ကိုကျော်ဇင်ပဲ မွေးစားမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ဆီက တရားဝင်တောင်းယူသွားတာပဲ၊ အခုမှ ပြန်လာပို့တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သူမရှိတော့လည်း သူမိန်းမ ရှိသေးတာပဲ၊ ဆက်မွေးပေါ့၊ အခုမှ လာပို့လို့ ရမလားဗျ”

မနောကို ရှေ့မှာ ထားပြီး ငြင်းနေပုံက တကယ့်ကို နာကျင်ခံပြင်းစရာကောင်းပါသည်။ ။ စောစောစီးစီး အရက်နံ့ကလည်း မွန်ထူနေတာမို့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ အတော်စိတ်ညစ်နေသည်။ ။

“ဦးသက်တင် ခင်ဗျား ဒီလိုဇွတ်ငြင်းနေတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကလေးမလေးက သူစိမ်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်ညီမ နှစ်ဝမ်းကွဲရဲ့ သမီးပါဗျာ၊ ဝေးပါတယ်၊ ပြောရရင် ကျုပ်နဲ့ သိပ်ကျေလည်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ မရှိကတည်းက ကျုပ် လက်မခံချ

င်လို့ ဦးကျော်ဇင်ကို ကိစ္စပြတ် ပေးခဲ့တာပဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား တာဝန်မဲ့စကား ပြောတာပဲဗျာ၊ တကယ်ဆို ခင်ဗျားမှာ ကလေးနှစ် ယောက် ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အငယ်ကောင်လေး က ခင်ဗျားမွေးစားတဲ့ သားပါ”

အကြောင်းသိနေသော ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက အမှန်ကို ပြောတော့ ဦးသက်တင်မျက်နှာ ကြီး ရဲရဲနီသွားခဲ့သည်။ ။

“တော် တော်ဗျာ၊ ကျုပ်သားကို ခင်ဗျားတို့ ဆွဲမထည့်ကြနဲ့ ၊ ကျုပ် သားက မွေးစားသား၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကျုပ်သိပ်ချစ်လို့ မွေးစားထား တာ၊ ကျုပ်က သားပဲလိုချင်တာ၊ ဒါကြောင့် မွေးစား ထားတာ၊ သမီးက ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ကျုပ်မှာ သမီးကြီးရှိတယ်”

“ကျုပ်တို့ ပြောတာ တစ်ပါးသူသွေးသားတောင် ခင်ဗျား တာဝန်ယူ မွေးစားသေးတာပဲဗျာ၊ မနောဖြူလေးက တူမအရင်းပဲ၊ ခင်ဗျား တာဝန် ယူသင့်တယ်”

ဦးသက်တင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်သည်။ ။ မျက်ရည်စတွေဝဲနေ သော မနောဖြူကို တစ်ချက်လေးတောင်ငဲ့မကြည့်ဘဲပြော၏။

“ကျုပ်နဲ့ ဒီကလေးမက သွေးဝေးလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူးထင်တယ်၊ သူ့ အဖေဘက်က ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် လက် ငင်းငုတ်တုတ်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ မြောက်ဒဂုံမှာ နေတယ်၊ ဘာတာဝန်ပို မှ မရှိတဲ့ အပျိုကြီးဗျာ၊ ဒီကလေးတာဝန်ကို ယူသင့်တယ်”

မနောဖြူဘဝက ဘောလုံးလေးတစ်လုံးပမာ ဟိုပုတ် ဒီပုတ် အပုတ်ခံ နေရသည့်အဖြစ်။

ဦးလေးစကားကြောင့် လူကြီးတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြရပြန်သည်။ ။ ဒီ

လို ခါးသီးနေသောလူ လက်ထဲ ပစ်ထည့်ခဲ့ဖို့ က မဖြစ်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုလှကြည်”

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးလှကြည် ပင့်သက်ရှိက်သည် ။ ဦးသက်တင်က တော့ သူတို့ အားလုံးကို အိမ်ထဲမှာ တစ်စက္ကန့်တောင် ဆက်မရှိစေလို သောပုံစံနှင့် မတ်တတ်ရပ်ကျောခိုင်းထားသည် ။

“ကိုင်း ခင်ဗျား လက်မခံချင်ဘဲ ကျုပ်တို့ ဇွတ်မထားခဲ့ဘူး ဦးသက်တင်၊ စောစောက ခင်ဗျား ပြောတဲ့ မနောဖြူရဲ့ အဒေါ်က ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါ်မြလှိုင်တဲ့ ၊ ကျုပ် လိပ်စာအတိအကျ ပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခေါ်သွားကြ”

မနောရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာနှင့် ဦးလေးဦးသက်တင်မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ မေမေနဲ့ ဘယ်လို နာကြည်းချက်တွေ ရှိနေသည် မသိ။ မနောကို ခါးသီးလွန်းနေတာ အထင်အရှား။

ပြီးတော့ ဦးလေးရဲ့ ဇနီးနဲ့ မိသားစုကလည်း အိမ်ခန်းထဲကတောင် ယောင်လို့ ထွက်မလာကြ ပါ။ စကားတွေကို အားလုံးကြားမှာ သေချာ၏ ။

ဦးသက်တင် စားပွဲဆီလျှောက်သွားကာ မနောရဲ့ ဒေါ်လေးဆိုသူ လိပ်စာကို ရှာဖွေနေချိန် မှာ မနောမျက်လုံးတွေက ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သော အိပ်ခန်းထဲမှ အရိပ်လေးဆီ အကြည့်ရောက်သည် ။

အခန်းတံခါးဝမှာ မြင်လိုက်ရတာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေက မနောကို ငေးကြည့်နေသည် ။

“သား မင်းသွေးနီ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မမကို ထွက်ကြည့်တာပါဖေဖေ၊ အဲဒါ သားတို့ မမပဲလား ဟင်”

“ဘာမှ မတော်ဘူး သွား အခန်းထဲပြန်ဝင်၊ ကဲ ရှေ့ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်နေတဲ့ ဒေါ်မြလှိုင် လိပ်စာ”

ဦးသက်တင်က စာရွက်တစ်ခုကို ကမ်းပေးရင်းပြောသည်။ ။ အိမ်ခန်း ဝမှာ မနောကို ငေးစိုက် ကြည့်နေသော ကောင်လေးမျက်နှာကို မနော စူးစူးနစ်နစ်လေး စိုက်ကြည့်မိ၏။ မင်းသွေးနီတဲ့ ။

ဒါ ဦးသက်တင် မွေးစားထားတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပေါ့။ သူစိမ်းဖြ စ်တဲ့ ဒီကောင်လေး ကုသိုလ်ကံက မနောထက် ကံကောင်းလိုက်တာ။ မျ က်ဝန်းလေးတွေက နက်မှောင်ပြီး ခင်မင်စရာ တော့ကောင်းပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မနော ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိသည်။ ။

ဦးသက်တင်ရဲ့ သားဆိုသောအသိက မနောစိတ်ကို ခင်မင်နှစ်လိုဖွ ယ် ဖြစ်မလာပါ။

နောက်ထပ်လည်း ဘယ်တော့မှ ထပ်ဆုံစရာမှ မရှိဘဲလေ။

*

“အို အခုမှ သိရတာ နောက်ကျလိုက်တာရှင်၊ ဦးကျော်ဇင် ဒီကလေး ကို မွေးစားဖို့ ခေါ်သွား တုန်းက ကျွန်မ မသိလိုက်ဘူး၊ သိခဲ့ရင် ကျွန်မ လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မတူမလေးကို ကျွန်မ မွေးစားမှာ ပေါ့ရှင်၊ သက်တင်က တာဝန်မယူချင်ဘဲ လုပ်ချင်တာ လုပ်သွားလို့ ကျွန် မ အတော် စိတ်ဆိုးခဲ့တာ”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဆိုနေသော စကားတွေနှင့် မနောကို ကြည့်နေ သော နွေးထွေးသည့်မျက်ဝန်း တွေကိုတော့ မနော ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင် တော့မည် မဟုတ်ပါ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကလေးမလေးအတွက် တကယ့်နေရာမှန်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်သွားပြီဗျာ”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလည်း ရင်ထဲက မွန်းကျပ်နေသော သောကအလုံးကြီး ကျသွားခဲ့ဟန် ရှိသည်။ ။

အခုမှ မြင်တွေ့ရသော ဒေါ်မြလှိုင်သည် မနောဖေဖေရဲ့ ညီမတစ်ယောက်ဆိုတာကြောင့် မနော ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ။ မနောအတွက် တကယ့်ကို ခင်မင်ချင်စရာကောင်းသည့် အဒေါ်တစ်ယောက် ပါပဲ။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ မနောပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဒေါ်လေး နွေးထွေးစွာ ပြုံးနေသည်။ ။

“သမီးလေး အတော်စိတ်ညစ်နေသလားဟင်၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ သမီး တစ်သက်လုံးနေပါကွယ်”

“ဒေါ်လေးရယ် ဦးသက်တင်ဆီရောက်တော့ မနောကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတယ်၊ မနော အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ ဒေါ်လေးလည်း မနောကို မမုန်းပါစေနဲ့ လို့ တစ်လမ်းလုံးဆုတောင်းခဲ့ရတာ”

“အို ကလေးရယ်”

မျက်ရည်ဝဲလျက် ရှိုက်သံစွက်ဆိုသော မနောဖြူလေးကို ဒေါ်မြလှိုင် ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ထား လိုက်မိသည်။ ။

သူမဘဝမှာ ချစ်စရာကောင်းသော တူမလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တာ သိပေမယ့် မမြင်တွေ့ခဲ့ရ၊ မဆုံခဲ့ရဖူးပါ။

မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တိမ်းပါးသွားခဲ့သည့် တူမလေးရဲ့ အဖြစ်က တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းသည်။ ။ စာနာသနားမှုကင်းမဲ့သော သက်တင်က သူမ မသိလိုက်တဲ့ သမီးလေးကို သူစိမ်းတစ်ယောက်

လက်ထဲ ထည့်ခဲ့သည်။ ။

သူမ၊ သိတော့ စိတ်ဆိုးနာကြည်းခဲ့ပေမယ့် တူမလေးကို မွေးစားခဲ့သူက ကြင်နာသနားတတ် သောသူ တစ်ဦးဖြစ်နေတာသိတော့ ဖြေသိမ့်ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ ။

ထိုစဉ်တုန်းက သူမသည် လည်း အခုလို တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အမေ နှင့်အတူ အိမ်ထောင်မကျသေးသော မောင်နှမယောက်နှင့် နေခဲ့ရတာမို့ သူမ မွေးချင်ရင်တောင် ကျန်တဲ့ မောင်တွေက တားမြစ်မှာ သေချာသည်။ ။

အခုတော့ မောင်တွေလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီ။ သူမ ဘဝကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းမို့ သမီးလေးရောက်လာခြင်းက ကျေနပ်စရာပါ။

“ဒေါ်လေးဆီမှာ သမီးလေး ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒေါ်လေးထားပါ့မယ်နော်”

“သမီးကြောင့်လည်း ဒေါ်လေး စိတ်မညစ်စေရပါဘူးရှင်”

လိမ္မာလိုက်သည့်သမီးလေးဟု ဒေါ်မြလှိုင်ရင်ထဲက မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ ။ သည် သမီးလေးရဲ့ မွေးစားဖခင် ဆုံးပါးသွားခဲ့တာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစုက အလိုမရှိကြတော့တာ ရပ်ကွက်လူကြီး တွေ ပြောပြ၍ သူမ သိခဲ့ရသည်။ ။

သက်တင်ကလည်း ခါးသီးစွာ ငြင်းခဲ့တော့ သမီးလေးခမျာ ခံစားကြေကွဲရှာမည်။

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ တော့သမီး၊ သမီးကို ဒေါ်လေး တရားဝင်မွေးစားလိုက်ပြီ၊ ဒါ ဒေါ်လေးပိုင် တဲ့ အိမ်၊ ဒေါ်လေးဘဝက သိပ်အပြည့်အစုံကြီး မဟုတ်ပေမယ့် သမီးကို တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

ပန်းနုရောင်ဘလောက်စံအင်္ကျီလေးနှင့် တစ်ပတ်နွမ်း အနက်ရောင်
လုံချည်လေး ဝတ်ဆင် ထားသော မနောဖြူကို ဒေါ်မြလှိုင် ငေးကြည့်နေ
မိသည်။ ။

တကယ့် အမေတူ သမီးလေးပါပဲ။ မျက်နှာဝန်းလေးတွေက တော
ကံပဖြူစင်လို့ မျက်တောင်လေးတွေက ကော့စင်းနေသည်။ နှာတံလေး
က စင်းပြီးပေါ်လွင်ကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တွေက ပန်းနုရောင်သန်း
နေသည်။ ။

နက်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေက ကျောလယ်အထိ ရှည်ကာ ဝင်းမွတ်
သော မျက်နှာလေးနှင့် ရှင်းသန့်နေသော သမီးလေး။

ဘဝကံအကြောင်းမလှလို့ နံချာနေပေမယ့် သမီးလေးရဲ့ အလှက
တော့ ထူးခြားပေါ်လွင်နေ တာ ငြင်းမရပါ။

သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ်လှပအောင် သူမ တာဝန်ယူဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။ မနောဖြူလေး အနာဂတ်အတွက် သူမ ကြိုးစားတာဝန်
ယူပါမည်။

အခန်း (၃)

“သမီးလေး ဒေါ်လေးအိမ်မှာ နေတတ်ရဲ့ လား”

ပေနစ်ဆယ်ခြံလေးထဲမှာ တသီးတသန့် ဆောက်ထားသော ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက မနော နေခဲ့ရသော တိုက်ခန်းလေးထက် မခမ်းနားပေမယ့် မနောအတွက် နတ်ဘုံလေးလိုပါပဲ။

“မနော နေတတ်တာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ တကယ်ဆို ဟိုမှာ က တိုက်ခန်းဆိုပေမယ့် မိသားစု အများကြီးလေ၊ ဖေဖေ ဦးကျော်ဇင်တို့ မှာ က မိသားစုခြောက်ယောက်တောင် ရှိတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ သမီးလေး နေရထိုင်ရတာ ကျဉ်းကျပ်မှာ ပေါ့”

“အင်း ဒါပေမဲ့ သမီး နေသားကျနေပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ သမီးလေး အစစအရာရာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့မှာ ပေါ့”

ဒေါ်လေးက မနောကိုကြည့်ကာ စာနာသလိုမေးသည် ။ မနော နွေးနွေးလေးပြုံးကာ ခေါင်းကို ခါသည် ။

“ဟင့်အင်း၊ ဖေဖေဦးကျော်ဇင်က သမီးကို ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မနော စိတ်မညစ်ခဲ့ ဘူး၊ အဲ ဖေဖေမရှိတော့မှ မနောဘဝလေး စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ကြုံခဲ့ရတာ”

“အင်း ဦးကျော်ဇင်က သမီးလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ”

“ဖေဖေကျေးဇူးတွေကို မနော မမေ့ပါဘူး၊ ညတိုင်း မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပေးတယ်၊ မေမေ ခိုင်တို့ ကျေးဇူးတရားတွေကိုလည်း မနော ဘယ်တော့မှ မေ့မထားပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနောအပေါ်မှာ ရှိခဲ့ပါတယ်”

တကယ့်ကို ဖြူစင်လှပသော သမီးလေးနှလုံးသားကို သူမ မြင်တွေ့နေခဲ့ရတာ အမှန်။

မနောကို တာဝန်မယူနိုင်လို့ စွန့်ပစ်မောင်းထုတ်ခဲ့တာတောင် စိတ်မနာရက်သည့် သမီးလေး စိတ်ထားက မြင့်မြတ်လွန်းနေသည် ။

“မနောလေ တစ်နေ့ကျရင် ကျေးဇူးရှင်တွေကို ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ၊ မေမေလှိုင် ကိုလည်း မနော အမေရင်းချာတစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာ ”

“သမီးလေးရယ် ဒေါ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ကလေးရယ်”

မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည် အထိ ဒေါ်မြလှိုင်ရင်ထဲ ကြည်နူးလို့ က်ဖို့သွားခဲ့ရင်း -

“သမီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ဒေါ်လေး ကျေနပ်တယ်၊ သမီး အခုဆို ကိုးတန်းဆက်တက် ရတော့မှာ မဟုတ်လား သမီးလေး၊ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ အတွက် ဒေါ်လေး တာဝန်ယူတယ်၊ သိလား။”

“ဒေါ်လေးမှာ အဆင်ပြေရဲ့ လားဟင်၊ သမီးကြောင့် ဝန်ပိမှာ စိုးတယ်”

“ဒေါ်လေး အရင်က အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ လုပ်တယ်၊ ဒေါ်လေးမေမေ မကျန်းမာတော့ စက်ရုံကထွက်ပြီး အမေ့ကိုပြုစုတယ်၊ ဒေါ်လေးစုထားတဲ့ ငွေလေးနဲ့ အပ်ချုပ်စက်ဝယ်ပြီး အထည် တွေ ချုပ်ခဲ့သေးတယ်၊ အမေမရှိတော့ အမွေတွေခွဲဝေပြီး ဒေါ်လေး ဒီခြံလေးကို ဝယ်လိုက်တာ

လေ၊ လက်ကျန်ငွေလေးကို ဘဏ်အပ်ထားပြီး ဘဏ်အတိုးလေးနဲ့ ဒေါ်လေး စားဝတ်နေရေးလောက်ငှ ပါတယ်၊ အခုတော့ ဒေါ်လေး အလုပ်ပြန်လုပ်မှာ ပေါ့ သမီးရယ်”

မနောအတွက် ဒေါ်လေး အလုပ်ပြန်လုပ်မည်ဆိုတော့ မနောရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ မနော ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မြင်နေသော ဒေါ်လေးက နွေးနွေးကလေးပြုံးရင်း -

“ဘာမှ မခံစားနဲ့ သမီး၊ သမီးလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရင် သမီးလေး ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်ပြီလေ၊ သမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို သမီး ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆို”

“ဒေါ်လေးရယ်”

ဒေါ်လေးစေတနာတွေအတွက် မနောရင်ထဲက လှိုက်ဖိုလာကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပွေ့ဖက် ထားမိသည်။ တကယ်ဆို ဒေါ်လေးသည် မနောအတွက်တော့ ဖေဖေဦးကျော်ဇင်လို မေတ္တာတရား ကြီးမားခဲ့သူဖြစ်သည်။

မနောအဖို့ တော့ ဒေါ်လေးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းသည် ကံကောင်းခြင်း ဆုလာဘ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

*

ဘဏ်မှာ အပ်ထားသော ငွေတချို့ကို ဒေါ်လေး ပြန်ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ အပ်ချုပ်စက် သုံးလုံး ဝယ်လိုက်သည်။

အိမ်မှာ အပ်ထည်အော်ဒါတွေယူကာ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် ချုပ်သလို အငှားနှစ်ယောက်ကို လည်း ခေါ်ထားသည်။

အထက်တန်းကျောင်းတက်မည့် မနောဖြူအတွက်လည်း ဒေါ်လေး

က ဝတ်စုံအသစ်လေး တွေ ချုပ်ပေးခဲ့သည်။ ။

အသစ်စက်စက် ကျောင်းဝတ်စုံလေးတွေကိုကြည့်ကာ မနောဖြူ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည် ဝဲမိသည်။ ။ ဖေဖေဦးကျော်ဇင်အိမ်မှာ တုန်းကတောင် မနောအတွက် ကျောင်းဝတ်စုံဆိုလို့ အသစ်က နှစ်စုံပဲ ဝယ်ပေးတာဖြစ်သည်။ ။ မနောအထက်က ဦးကျော်ဇင်ရဲ့ သမီးဆီက ဝတ်စုံအဟောင်းနှစ်စုံနှင့် ပဲ အဆင်ပြေအောင် တက်ခဲ့ရတာ။ အခုတော့ ဒေါ်လေးက မနောအတွက် အသစ်စက်စက် လေးစုံ ချုပ်ပေးတာဖြစ်သည်။ ။

“ဒေါ်လေးရယ် ဝတ်စုံအသစ်တွေက လေးစုံတောင်ဆိုတော့ ဒေါ်လေး ပိုက်ဆံတွေ အများ ကြီးကုန်မှာ ပေါ့၊ နှစ်စုံလောက်ဆို ရပါတယ်”

“နှစ်စုံဆို သမီးလေး ကသီလင်မှာ ပေါ့၊ ရေစိုမိုးစိုနဲ့ မို့ ဒေါ်လေးက လေးစုံဝယ်ထားပေး တာပါ၊ သမီးလေး အဆင်ပြေအောင်ပါကွယ်”

“မနောအတွက် ဒေါ်လေးပိုက်ဆံတွေ အရမ်းကုန်မှာ စိုးလို့ ပါ”

မနောဖြူကို ဒေါ်လေး ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။ ။ ပြီးမှ မနောပခုံးလေး ကို ကြင်နာနွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဒေါ်လေးမှာ ဒီသမီးလေးပဲ နှောင်တွယ်စရာရှိတာပါကွယ်၊ ပြီးတော့ သမီးလေးကို ဒေါ်လေး ပေးစရာအမွေဥစ္စာမရှိဘူးလေ၊ ပညာအမွေပဲ ပေးနိုင်မှာ ၊ သမီးလေး ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ သိလား၊ စာကိုပဲ ကြိုးစားနော်၊ သမီးလေးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်ဝဖို့ ပဲလိုတယ်”

တကယ်တမ်းကျ ဒေါ်လေးက မေတ္တာအရိပ်သည် မနောအပေါ်မှာ ပြည့်ဝခဲ့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဘဝမှာ ဘာသံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိခဲ့သော ဒေါ်လေးသည် မနောနှင့်ကျမှ သံယောဇဉ်တွေ ရစ်နှောင်ဖွဲ့ခံသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်လေးက မနောအတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကြီးမားစွာနှင့် စီးပွား
ရေးကို ပြန်လုပ်သည်။ ဒေါ်လေးရဲ့ စက်ချုပ်ဝင်ငွေက နှစ်ယောက်စားဝ
တ်နေရေးနှင့် မနောပညာရေးအတွက် လောက်ငှ ခဲ့သည်။

“သမီးလေး ကျူရှင်တက်မှ ဖြစ်မယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်း စိမ့်စိမ့်သူ
လေးလည်း ကျူရှင်တက် နေတယ်ဆို၊ သမီးလည်း တက်ပေါ့”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျူရှင်တက်ရင် ကျူရှင်လခက ထပ်ကုန်
ဦးမှာ ”

“အိုကွယ် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဒေါ်လေးရှာနိုင်တယ်”

ဒေါ်လေးက ရှာဖွေလို့ ရသမျှ မနောရဲ့ ပညာရေးအတွက်ဟု ပဲ
ပိုင်းဖြတ်ထားပုံရပါသည်။ ပညာရေးပိုင်းမှာ လိုလေသေးမရှိအောင် မ
နောကို စီမံပေးသည်။

မနောကလည်း ဒေါ်လေးကုန်ကျခံပေးတာနှင့် အကျိုးရှိအောင် ပ
ညာရေးကို ကြိုးစားခဲ့ သည်။

မနောရင်ထဲမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ထားရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်လေးဖြစ်စေ
ချင်သော ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးအတွက် မနော
တစ်လှည့်ပြန်ပြီးပေးဆပ်နိုင်ရမည်။

တကယ်ဆို မနောရဲ့ ဘဝမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေ အများကြီးရှိနေခဲ့သည်
။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေး လည်း မနောဘဝအတွက် အရေးအပါဆုံး
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေဦးကျော်ဇင်အပေါ်မှာ မနော ကျေးဇူးဆပ်
ခွင့်မကြုံခဲ့ပါ။

ဒေါ်လေးအပေါ်မှာ တော့ မနော ကျေးဇူးတွေ ဆပ်ခွင့်ရချင်သည်။
ဒေါ်လေးသည် မနောရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ မိခင်တစ်ဦးပဲ ဖြစ်သည် လေ။

အခန်း (၄)

“မနောဖြူ”

ကိုယ့်နာမည်ကို ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ အနားကို ဘယ် အချိန်ကတည်းက ရောက်နေသည် မသိသော ချစ်ဦးမောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ။

လည်ကတုံးကော်လံ အင်္ကျီအဖြူနှင့် လိုက်ဖက်အောင် သူ့မျက်နှာလေးက ရှင်းသန့်နေသည်။ ။ ဖြူဖွေးသွယ်တန်းသော သွားကလေးပေါ်လွင်အောင် ပြုံးရင်း ချစ်ဦးမောင်က မနောရှေ့က ခုံတန်း လေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

“မနောဖြူ”

မနောကိုကြည့်ပြီး ထပ်ခေါ်နေတာမို့ မနော မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ စုကျုံ့သွားခဲ့သည်။ ။

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

အလိုမကျသလို မနောမေးမိသည်။ ။ ချစ်ဦးမောင်က ပါးချိုင့်ခွက်လေးတွေ ထင်းခနဲပေါ် အောင်ပြုံးသည်။ ။ သူ့အပြုံးတွေက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေပေမယ့် မနောကတော့ စိတ်ကလေး တိုချင်နေသည်။ ။

ကျောင်းမုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်မှာ အပြင်မထွက်ဖြစ်တာမို့ မနော အိမ်စာတွေကို ရေးမှတ် တွက်ချက်နေတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ ရော

က် လာပြီးဘာမှ မပြောဘဲ မနောနာမည်ကို ခေါ်နေတော့ စိတ်တိုမိ၏။

“ဆောရီးဟာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ နင့်နာမည်လေးက ခေါ်လို့ ကောင်းလို့ ခေါ်ကြည့်တာပါ”

ချစ်ဦးမောင် အပြီးလေးမပျက်ဘဲဆိုတော့ မနောမျက်ခုံးတန်းတန်း လေးတွေ ပိုလို့ တွန့်ကွေး သွားမိသည် ။ မနောအမည်ကိုပင် ခေါ်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာသဘောလဲ။ မနောဘာသာ ကျောင်း စာ လုပ်နေ တာကို တမင်လာနှောင့်ယှက်နေတာလား။

“ဒီမှာ ချစ်ဦး၊ အဲ နင်ငါ့ကို တမင်လာနှောင့်ယှက်နေတာလား”

သူ့နာမည်အပြည့်အစုံကို မနောနှုတ်က ဆတ်ခနဲ ထွက်သွားမိတော့ မလို့ ။ မနောမျက်နှာပေါ် က ဒေါသကို သူမြင်သွားတော့ အပြီးရိပ်တွေ ချက်ချင်းကွယ်ပျောက်သွားကာ ခေါင်းလေးကို ခါယမ်း သည် ။

“မ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကတစ်တန်းတည်းသားတွေမို့ နင့်ကိုခင် လို့ ပေါ့ဟာ”

သူ ကသောကမျောလေး ချက်ချင်းတောင်းပန်နေတော့ မနောဒေါသ လေးတွေ ပြေသွားရ သည် ။ မနောတို့ အခန်းထဲကို ကျောင်းတက်ပြီး တစ်ပတ်ကျော်လောက်ကြာမှ နောက်ကျပြီး ရောက် လာသော သူ့ကို မ နော သတိထားမိပါသည် ။

သူ့မျက်နှာလေးက ရှင်းသန့်ပြီး သူ့နာမည်ကလည်း မိန်းကလေးတွေ ခေါ်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာ က သတိထားမိစရာ ဖြစ်သည် ။

မနောနာမည်ကို ခေါ်လို့ ကောင်းသည် ဆိုသော သူ့နာမည်ကတော့ ချစ်ဦးမောင်တဲ့ လေ။

“ငါ တကယ် နင့်ကို ခင်တာပါမနောရယ်၊ ဟိုလေ နင်က

မုန့်စားကျောင်းဆင်းရင်လည်း အပြင်ထွက်တာမရှိဘူးနော်၊ စာချည်းပဲ တကုပ်ကုပ်လုပ်နေတာပဲနော်”

“အိမ်စာတွေ ကြိုလုပ်ထားတော့ စာကျက်ချိန် ပိုလာတာပေါ့ဟာ”

မနော စိတ်ဆိုးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ခင်မင်စွာ ပြန်ပြောမိသည်။ ။
သည် တော့မှ သူ့မျက်နှာ ပေါ်က နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးလေးတွေ ပြန်ထင်ဟပ်လာရင်း -

“နင်က စာကို အရမ်းကြိုးစားတာပဲနော်”

မနောကို သူပြောသည်။ ။ မနောရဲ့ ဘဝ၊ မနောရဲ့ အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြနေလျှင် ပိုပြီးအရစ် ရှည်နေဦးမှာ သေချာသည်။ ။ သည် တော့ ခေါင်းညိတ်ပြမိရင်း ချထားသော ဘောပင်န်ကို ပြန်ကောက် ကိုင်လိုက်မိ၏။ ။

“ငါ့ကြောင့် နင် စာတွေ မပြီးဖြစ်နေဦးမယ်၊ ငါသွားတော့မယ်”

မနောစိတ်ကို သူမြင်သိသဘောပေါက်သွားသည် လား မသိ။ ။ ထိုင်နေသော ခုံတန်းလေးက ထရပ်သည်။ ။ သူ့အရပ်မြင့်မြင့်မားမားနှင့် လက်ရှည်အင်္ကျီဖြူကို ရေစို ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးအစိမ်းရောင် နှင့် တွဲဝတ်ထားပုံက ကြည့်ကောင်းပါသည်။ ။

“မနော နင့်ကို ငါ တကယ်ခင်တာပါ၊ ငါ့ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်ပါ နော်၊ ငါ့နာမည်ကိုတော့ နင်မှတ်မိပါတယ်နော်”

မနော ခေါင်းကလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ။ တစ်တန်းလုံးက သတိထားမှတ်မိနေသော သူ့နာမည်ကို မနောလည်း မမှတ်မိစရာမှ မရှိဘဲ

။

“ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီနော်၊ ငါ ဝမ်းသာတယ်ဟာ၊ ကဲ

ကဲ နင် စာလုပ်စရာရှိ တာ ဆက်လုပ်နော်”

မနောနံဘေးက သူ စာသင်ခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားသည် ။ မုန့်
ဈေးတန်းဘက် ထွက်သွား တာလားမသိ။

မနောကတော့ စာထဲမှာ အာရုံပြန်ရောက်နိုင်ဖို့ အတော်ပဲ ကသိက
အောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

မနောဆီရောက်လာကာ စကားပြော မိတ်ဆက်သွားသည့်
သူ့မျက်နှာလေးကိုပဲ မြင်နေသည် ။ ယောက်ျားကလေးတန်မဲ့ အသားအ
ရေက ဖြူဝင်းနေသော သူ့အသွင်ကို မြင်ရုံနှင့် သူ့ဘဝအခြေအနေ ကို မ
နော အကဲခတ်မိသည် ။

ပြီးတော့ သူက ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လာကြိုတတ်သော သိန်း
ထောင်ချီကားကြီးနှင့် ကျောင်းတက်သူဆိုတာ မနော မြင်သိထားသည် ။

မနောကို ခင်မင်သည် ဆိုပေမယ့် မနောကတော့ ခင်မင်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြ
စ်မိတာ အမှန်။

မနောဖြူဆိုတဲ့ သူမဘဝက သူ့ဘဝနဲ့ စာလျှင် မိုးနဲ့ မြေလို
ကွာခြားမှာ အသေအချာ။ ဘယ်လိုမှ မတူညီသော ဘဝပေးအခြေအနေ
တွေမှာ ခံယူချက်တွေလည်း တူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

ချစ်ဦးမောင်ဆိုသော သူက မနောလို ဘဝမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိနိ
င်မှာ လည်း မဟုတ်ပါ။

အတွေးမောတွေကို မနော ပင့်သက်လေးနှင့် မောင်းထုတ်ရင်း
မပြီးပြတ်သေးသော ကျောင်း စာတွေထဲမှာ ပဲ အာရုံတွေ ပြန်စုစည်းလို
က်မိပါသည် ။

မနော နံဘေးမှာ ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်သွားသော ကားတစ်စီးကြောင့် မနော လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နက်ပြာရောင် လင့်ခရူဆာ ကားကြီးဖြစ်နေသည်။

“မနောဖြူ”

ကားနောက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး မြင်လိုက်ရတာ ချစ်ဦးမောင်ရဲ့ ခင်မင်ဖွယ် အပြုံးနှင့် မျက်နှာလေးပဲ ဖြစ်၏။

“ဪ”

သူ့နာမည်ကို နှုတ်က ခေါ်ဖို့ တောင် မဝံ့မရဲသော နာမည်မို့ မနော အံ့သြသလို နှုတ်ခမ်းလေး ဖွင့်ကာ ရေရွတ်မိသည်။

“မနော အိမ်ပြန်မှာ မို့လားဟင်၊ တက်လေ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟာ ဟင့်အင်း၊ နေပါစေ မလိုက်ပါဘူး”

“တက်ပါမနောရဲ့၊ မနောမှာ အဖော်လည်း ပါတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ရတယ်၊ မနောသွားနေကျပါ ချစ်ဦးမောင်၊ မနောမလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ရတယ်”

မနော ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေတော့ ချစ်ဦးမောင် မျက်နှာလေးညှိုးသွားခဲ့သည်။

“ညီမလေးက ညီလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား၊ အိမ်ပြန်မှာ ဆိုရင် တက်လေ”

ကားခေါင်းခန်းထဲမှ ခေါင်းပြုပြောလာသောသူကြောင့် မနောခေါင်းကလေးပဲ ထပ်ပြီးခါ ယမ်းမိသည်။ မနောထက်တော့ အသက်ကြီးပုံရတာ သေချာသော ထိုယောက်ျားက ချစ်ဦးမောင်ရဲ့ အစ်ကိုဟု ပဲ ထင်သ

ည် ။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေက ချစ်ဦးမောင်နှင့်အ တော်တူပါသည် ။ ရှင်းသန့်ခန့်ညားသော မျက်နှာ ပေါ်မှ အပြုံးတို့ ကလည်း ခင်မင်စရာကောင်းသည် ။

“အားနာလို့ လား မနော၊ ဒါ ကိုယ့်အစ်ကိုပါ၊ မြတ်ဦးမောင်တဲ့ ၊ ကိုကိုက ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နေတာလေ”

ချစ်ဦးမောင်က မိတ်ဆက်ပေးတော့ မနော ခေါင်းလေးညိတ်ပြီးကာ အသိအမှတ်ပြုရင်း -

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငါ တကယ်မလိုက်တော့ဘူး၊ ချစ်ဦးမောင်၊ ဟို စိမ့်စိမ့်သူတို့ အိမ် ဝင်ရဦးမှာ ၊ ပြီးရင် ကျူရှင်တက်ရမှာ မို့ပါ”

မနော လိမ်ညာလိုက်မိသည် ။ တကယ်ဆို အိမ်ပြန်ထမင်းစားပြီးမှ ကျူရှင်သွားရမှာ ဖြစ် သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကားပေါ်မှာ တက်ပြီးတော့ လိုက်မသွားချင်တာအမှန်။

“ဒါဆိုလည်း ငါတို့ သွားတော့မယ်၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းရောက်မှ တွေ့ကြမယ်နော် မနော”

ချစ်ဦးမောင် နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည် ။ မနောကို အကဲခတ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသော မြတ်ဦးမောင်က နှုတ်ခမ်းအစုံ လှုပ်ခတ်ပြီးပြရင်း -

“ညီမလေး နောက်ကြိုရင် ခေါ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုကိုနာမည်လည်း မှတ်ထား၊ ညီသူငယ်ချင်းဆို တော့ ကိုကိုညီမလေးပဲပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အပြီးတွေနဲ့ မနောကို ခင်မင်စွာ နှုတ်ဆက်နေသော မြတ်ဦးမောင်
ကို မနောလည်း ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်မိ၏။ ချစ်ဦးမောင်အစ်ကိုက ချစ်ဦး
မောင်လိုပဲ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းနေတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

မနောကို ဖြတ်ကျော်တက်သွားသော လင့်ခရုဆာကားကြီးပေါ်မှ ချစ်
ဦးမောင် လက်ကလေး ပြ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

မနောကိုယ်တိုင်က ခင်မင်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသော ချစ်ဦးမောင်က
တော့ မနောရဲ့ ဘဝကို ဘာမှ မသိပါ။ သိခဲ့လျှင်တော့ ချစ်ဦးမောင် မ
နောကို ခင်မင်နိုင်မည်လား။

ပင့်သက်မောလေးနှင့်ပဲ မနော ဆက်လျှောက်ခဲ့မိသည်။ ။

ဟိုးအဝေးမှာ မြင်နေရဆဲ ကားကြီးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ အားငယ်
သိမ်ငယ်မိသလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။ ။

လူချင်းတူပေမယ့် ဘဝတွေ ကွာခြားလှသောအခြေအနေမှာ ခင်မင်
ဖို့ တောင်မဝံ့မရဲဖြစ်မိကာ မနော စိုးရိမ်လွန်လွန်းတာကြောင့်လား။

ချစ်ဦးမောင်ဆိုသော သူငယ်ချင်းလေးကတော့ အသွင်အပြင် ရှင်းသ
န့်ဖြူစင်သလို စိတ်နှလုံး လေးလည်း ဖြူစင်မည်ထင်ပါရဲ့။ ။